

7. apr. 1845

FAKTA

Dato:

7. apr. 1845

Sidetæl:

Dagbog D, side 23

Dagbogens placering:

Den Hirschsprungeske Samling

Trykt udgave:

Jesper Svenningsen (red.): Seks år af

et liv. Johan Thomas Lundbye –

Dagbøger om tro, skæbne, kunst og

kærlighed, København 2018, s. 265

TRANSSKRIFTION

7 April 45.

Det gaaer i denne Tid som det gik saa tit, at naar der er noget Liv i mig paa en eller anden Maade, da forsømmer jeg min Dagbog, der saaledes kun kommer til at indeholde Klynk og Klage. –

4 April 45

Det gæver i denne Tid som det ofte saa tit, at man ser en ung Kvinde i mig
paa en eller anden Maade, de forsvinner paa min Dag, der saaledes
kun kommer til at indholde Kløjke og Klage.

9 April.

Idag har jeg modtaget et herligt Brev fra Broder, blev førstet mig og haabte
at kjendte det til Vinst for mig, hvis Vindstaf jeg havde maatte være et saa ligesom
Menneske stemmelyk sig sigledigt; men sandelig! jeg praestgjør hans Vinst, det
saa meget mere som den er i alle Maader, man kaldes det. Men en mig Aand
og et rigt Hjerte gæver den inførestaat gennem Verden, der ikke har haft nogen
Lignelse for ham. Men skal man Brev fra mig, inden jeg forlader Danmark.
om Aftenen 11-12.

Idag hendes Fødselsdag; har hun i sin Glæde haabte en Tanke for ham, min
foræld — o Margrethe! var det ikke dig, var jeg Dig mig; du var saa god,
saa kjøn, saa mild — sine Brevs have det id mig, Men jeg var paa, har ogsaa
kun det et eneste blændende fortælling dit levigt? Det vil jeg have og se, og skal
maaskee engang takke Dig derfor, men din Sjæl kan jeg ikke give dig mit samme
Hjerte, der vilde være mig tung at bære, der vilde være dig mig tung. Derfor
jeg engang tilbage, som en digtig Minstener, der har du gjort mig det, og
kænde jeg da tale med Dig, jeg skulde ikke praestengende hestene Dig med Binner,
men jeg faler en Tanke til at nedfærdiggere mig for Dig, Men din Familie
Betræffning af mit Færdig stiller mig i et stigt Lys, Men jeg må sig
vilde staa for Dig. Og jeg! blev den angestende ulæghely og jeg kænde for mig
din Stilling, hvilken Salighed at vise Dig: jeg nære end ikke den angest
Bitterhed med Dig, han minde mig: at du enten ikke fandt mig fornem
eller mig mak, for det var det jo, som (min Stilling Læghely) som
stad mig i Vindst har sine Færdig. Og gav den ogsaa Læghely aldeles
sigesind? jeg tror jeg ikke vilde derom, efter din Moders Ord, og dog —
— Min fløjter jeg for Dig, der kænde ikke som gæve til færdige Miden,
og selv sine, saa pindlige du end var, jeg vil dig nære sine, thi de
bragte mig på dit Færdig; det var ikke betændende, det var alvorligt, ikke
haardt — du har ingen Bitterhed bragt i mit sige Lys, min, elskeligste Pige!
ikke du, men din Familie, og jeg minde sigte sin's Høje, sin's Høje til at
jage mig helt som en Minde, som en, der har gjort andet, og jeg talte ikke
af mig selv, men dræver af sin's Modersindighed, Ordene maatte frae;
de have ikke været gode, og fandt intet godt Sted.